

## POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku A.S.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.  
z udziałem zainteresowanego A.W.  
o podleganie ubezpieczeniom,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 października 2017 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z 24 maja 2016 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) zmienił, przez oddalenie odwołania A.S. (powód), wyrok Sądu Okręgowego w K. z 12 maja 2015 r., III U (...), zmieniający decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział II w P. (organ rentowy) przez uznanie, iż powód, jako pracownik, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 1 sierpnia 2014 r.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które pełnomocnik powoda sprowadza do pytań:

1. Czy przepisy prawa pracy i przepisy prawa ubezpieczeń społecznych

(art. 22 k.p. w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm., dalej jako ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych) uzależniają powstanie stosunku pracy, jak i wynikającego z niego stosunku zobowiązaniowego od czasokresu trwania umowy, a także czasu świadczenia przez pracownika pracy?

2. Czy przepisy prawa pracy i prawa ubezpieczeń społecznych uzależniają powstanie stosunku pracy, jak i wynikające z tego stosunku zobowiązania od stanu zdrowia pracownika oraz czy nakładają na pracownika obowiązek uprzedzenia pracodawcy o stanie swojego zdrowia w zakresie wykraczającym ponad obowiązek przedłożenia zaświadczenia lekarskiego o zdolności do pracy?

3. Czy przepisy prawa pracy w jakikolwiek sposób ograniczają wysokość wynagrodzenia, poza minimalnym wynagrodzeniem, uregulowanym w ustawie z 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 847), a ustalany rokrocznie rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę?

4. Czy umowa o pracę jest nieważna z uwagi na jej pozorność stosownie do art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p., w sytuacji gdy strony realnie miały wolę jej zawarcia, pracownik w chwili zawarcia umowy miał wolę świadczenia pracy, pracodawca chciał tę pracę przyjmować, a także praca ta była rzeczywiście wykonywana przez pracownika chociażby przez krótki okres czasu (1-dniowy czy kilkugodzinny)?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność

postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance wystąpienia w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), które w niniejszej sprawie w ocenie Sądu Najwyższego nie występują.

Zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy, wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) w sposób ogólny i abstrakcyjny odwoływać się do treści przepisu – tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą – tak, aby udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie ułatwiło sądowi odwoławczemu podjęcie decyzji jurysdykcyjnej co do istoty sprawy, 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście poważne wątpliwości, ze względu na użycie przez ustawodawcę przymiotnika kwalifikującego „istotne”. W sprawie nie występuje więc istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., jeżeli ocena sformułowanego przez skarżącego problemu jest jednoznaczna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2007 r., I PK 220/07, LEX nr 864044). Ponadto, nie można uznać, aby w sprawie występowało zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej przedstawianej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5). Sąd Najwyższy wielokrotnie także przedstawiał już w swoich orzeczeniach pogląd, iż w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, niepublikowane).

Prezentowane przez pełnomocnika powoda w skardze kasacyjnej

zagadnienia prawne nie spełniają wyżej wymienionych kryteriów, ponieważ ograniczono się jedynie do postawienia pytań, nie wykazując w jaki sposób rozstrzygnięcie tak zaprezentowanego problemu może przyczynić się do rozwoju jurysprudencji lub prawa pozytywnego, albo też stanowić precedens, będący podstawą do rozstrzygania podobnych spraw w przyszłości. Ponadto drugie i trzecie ze sformułowanych przez pełnomocnika powoda zagadnień prawnych nie odwołują się do treści żadnego przepisu, którego wykładni w ramach merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej powód się domaga.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

as